

HET DUEL

Wiep Idzenga

HET DUEL

De titanenstrijd tussen
Mathieu van der Poel en
Wout van Aert

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5612 4
© 2021 Wiep Idzenga
Omslagontwerp dps
Omslagillustratie © Klaas Jan van der Weij
Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor altijd naar mijn hart verhuisd.
Mijn allerliefste pa, Hattum Idzenga (1935-2020)

PROLOOG

Er is nog vijftig meter te koersen. Wout van Aert tilt zijn hoofd op om recht voor zich goed het eindpunt te kunnen zien. Zijn ogen schieten weer naar rechts. Ligt Van der Poel nog wel voor?

‘En dan Van Aert erop en erover,’ roept VRT-commentator Michel Wuyts met dezelfde snelheid waarmee de twee renners nu richting de streep denderen. ‘Gaat Van Aert erop en erover? De tweestrijd, de tweestrijd. En wie houdt dat het langst vol? Wie komt, wie komt?’

In de laatste vijftientig meter komt Mathieu van der Poel wat meer met zijn hoofd omhoog. Hij probeert de afstand naar de finishlijn te schatten, maar waar ligt die? Alles doet pijn. Van der Poel kijkt niet naast zich, hij kijkt nog wel een keer naar voren. Hij schrikt. Daar is de meet al. Nu. In één beweging schuift Van der Poel zijn kruis achter zijn zadel, brengt zijn hoofd naar beneden en gooit met gestrekte armen zijn fiets naar voren. Gestroomlijnder kan niet. Op hoop van zegen.

Een fractie later dan Van der Poel smijt ook Van Aert zijn fiets naar voren. Er zit zoveel kracht achter dat zijn voorwiel van de grond komt, een kattensprong. Is het op tijd?

Van der Poel of Van Aert? Van Aert of Van der Poel? Het is... Het is...

Flits.
Het is niet te zien.
Finishfoto.

104^E RONDE VAN VLAANDEREN

Zondag 18 oktober 2020

14:33:15 Wout van Aert kwam als zesentwintigste boven op de Paterberg. Dat zinde hem absoluut niet. Hij was vandaag een van de topfavorieten. Dan hoorde hij niet zo ver van achteren te zitten in het al aanzienlijk geslonken peloton. De Ronde van Vlaanderen van 2020 ging de beslissende fase in. Op kop van de wedstrijd kon het geweld ieder moment losbarsten. Van Aert moest maken dat hij er voorin bij kwam.

De renners hadden er halverwege de middag iets meer dan vierenhalf uur wedstrijd op zitten. Behalve dat er hard was gereden was er nog niet zoveel gebeurd. Net als andere jaren had een plukje onbeduidende renners een vrijbrief gekregen van het peloton om lang voorop te rijden. Het was een groepje van zes met een Oostenrijker, een Italiaan, een Nederlander en drie Belgen. Op het moment dat hun voorsprong bijna negen minuten bedroeg was de grote groep erachter wat meer tempo gaan maken. Nu, op iets meer dan vijftig kilometer van de finish in Oudenaarde, stonden de overgebleven vier vroege vluchters op het punt ingelopen te worden. Dat was vaak het moment dat de meer kansrijke renners zich roerden. Ze naderden interessant aanvalsterrein. De finale van de Ronde van Vlaanderen stond op het punt van beginnen.

14:33:56 Op de smalle, slingerende Stooktestraat waarop Van Aert nu reed – weinig meer dan een breed fietspad – was weinig ruimte om op te schuiven. Tussen de bomen door zag hij af en toe het begin van het lange lint van renners. Hij dacht er Mathieu van der Poel op de eerste plaatsen te zien zitten in de rood-wit-blauwe trui van de Nederlands kampioen. Bij het opdraaien van de Driesstraat in Zulzeke – een typisch Vlaamse betonplatenweg – ontstond er even later wat ruimte voor Van Aert om renners in te halen. Hij had nu ook beter zicht op wat er voor hem gebeurde. Het was inderdaad Van der Poel die helemaal voorin reed. Vlak achter de kopman van Alpecin-Fenix leek het te breken. Van Aert schakelde bij. Hij wilde de boot niet missen.

Dit was zo'n moment dat het handig was voor de belangrijkste man van de ploeg, en dat was Van Aert vandaag bij Team Jumbo-Visma, om ondersteund te worden door ploeggenoten. Die konden hem dan mooi naar voren rijden, maar Van Aert zag in zijn buurt geen renners meer in hetzelfde geel-zwarte tricoot. Dat bleef zo tot de finish. Dat Van Aert het de laatste vijf kwartier van de koers solo moest opknappen, beviel zijn ploegleiders in de volgauto allerminst. 'Het is gewoon nog zestig, zeventig man vooraan en daar zit alleen Wout nog,' zei Arthur van Dongen, de man achter het stuur tegen zijn collega-ploegleider Jan Boven. 'Het is echt onthutsend. Waar slaat dat op?'

Bij de teambespreking een dag eerder in Gent had Van Dongen nog heel anders geklonken. 'We hebben de beste renner aan de start staan,' zei hij tegen de coureurs in de ploegbus. 'Wel zorgen dat wij in controle blijven. En dan op het eind maakt Wout het verschil.'

Het was niet zo dat Van Aert vandaag niks aan zijn ploeg had gehad. Hij was een kwartiertje geleden in de aanloop naar de kas-

seien van de Oude Kwaremont nog naar voren geloodst door wegekapitein Maarten Wynants. Ook Pascal Eenkhoorn en Timo Roosen hadden tot dat moment Van Aert een paar keer uit de wind gehouden. Taco van der Hoorn, die zeventig kilometer voor het einde al had moeten afhaken, had daarvoor nog een tijdje op kop van het peloton meegeholpen om het verschil met de vluchters te verkleinen. Zo diep in de koers miste Van Aert Mike Teunissen nog het meest. Hij was een dag eerder enorm teleurgesteld geweest toen hij hoorde dat zijn superknecht door ziekte niet kon starten. Teunissen had hem hoogstwaarschijnlijk veel langer kunnen bijstaan. Het was niet anders. De Belgische kopman van de Nederlandse ploeg stond er verder alleen voor.

14:34:58 Een honderdtal meters voor Van Aert werden de vier vluchters op de Driesstraat ingelopen door een groepje van zeven, onder aanvoering van Van der Poel. Hij zette zich meteen op kop en keek over zijn rechterschouder naar achteren. Met een tikje van zijn elleboog gebaarde Van der Poel naar de mannen achter hem om over te nemen. Hij wilde de vaart erin houden. Misschien was dit wel het moment. Van der Poel keek nog een keer om, nu wat langer. Ze waren los. Wie waren er mee, en wie niet? Waar zaten de andere favorieten? Waar zat Wout?

Ook Van der Poel moest het doen zonder ondersteuning. Helemaal achteraan de groep hingen nog wel twee ploeggenoten van de Nederlander, maar die zouden vandaag niet meer bij hun kopman komen. De Belg Otto Vergaerde had zich voor Alpecin-Fenix het eerste uur uit de naad gefietst om een controleerbare groep te laten vertrekken. Daar mochten geen renners van de grote ploegen bij zitten. Dat was gelukt. Daarna hadden de Tsjech Petr Vakoč en

de Belgisch kampioen Dries De Bondt voor de ploeg van Van der Poel nog een paar gevaarlijk ogende uitvallen geneutraliseerd. Van der Poel had in de aanloop naar de Oude Kwaremont nog gezelschap gehad van Vergaerde, Vakoč en de sterk rijdende Jonas Rickaert, maar daarna waaiden ze er een voor een af. Het was aan Van der Poel.

14:35:07 Halverwege de Driesstraat werd Van Aert gepasseerd door Valentin Madouas die ook gezien had dat het voor in het peloton brak. De Fransman wilde de aansluiting niet verliezen. Van Aert kroop in zijn wiel. De twee sloten kort daarna aan bij de voorste groep. Dat zag Van der Poel ook toen hij nogmaals omkeek. Hij kwam sloom uit zijn zadel om staand op de trappers even de spanning van rug en benen te halen. Het was wachten op de Koppenberg.

Van der Poel, Van Aert en de anderen hadden er met het rondenvan de Paterberg elf van de in totaal zeventien hellingen op zitten. De Koppenberg was de twaalfde klim, daarna volgden nog de Steenbeekdries, de Taaienberg, de Kruisberg en tot slot voor de derde maal vandaag de Oude Kwaremont en de Paterberg voor de tweede keer.

Op die klimmetjes moesten Van Aert en Van der Poel het dus stellen zonder helpers. Het was een groot contrast met medefavoriet Julian Alaphilippe, het opperhoofd van Elegant-Quick Step – voor een dag de naam van de ploeg van succesmanager Patrick Lefevere. Alaphilippe, die vandaag debuteerde in de Vlaamse Ardennen, werd in de eerste groep nog omringd door alle zes teamgenoten die met hem van start waren gegaan.

Voorlopig nog geen problemen voor Alaphilippe en Elegant-Quick Step, al maakte de ploegleider in de volgauto zich wel

enigszins zorgen. Het waren luxeproblemen. Hoe hielden ze de druistige Alaphilippe rustig? Hoe zorgden ze ervoor dat hij geen doldrieste acties ondernam? Het was nog ver, en hij was in deze koers op onbekend terrein. 'Julian, probeer zo veel mogelijk energie te sparen,' had Tom Steels al meermalen gezegd, de ploegleider die als bijrijder via de radio de renners informeerde en instrueerde.

14:35:54 Alaphilippe had tot dan de raadgevingen van zijn ervaren coach goed opgevolgd, maar nu besloot de kersverse wereldkampioen niet langer te wachten. Hij had net na Van Aert ook aangesloten bij de voorste groep. Niet ver voor de Fransman reed Dylan van Baarle, vandaag de kopman van INEOS Grenadiers. Toen de Nederlander langs de groep reed en zittend in het zadel demarreerde gaf Alaphilippe zijn ploeggenoot Dries Devenyns de opdracht onmiddellijk te volgen. De twee sloten aan bij Van Baarle. Op de eerste rijen van de groep erachter reden Van Aert en Van der Poel ver uit elkaar, aan weerszijden van de weg. Geen van beiden reageerde. Ze leken niet naar elkaar te kijken.

Een week eerder hadden Van der Poel en Van Aert juist voortdurend naar elkaar geloerd en op elkaars wiel gereden in de semi-klassieker Gent-Wevelgem. Dat had voor wrevel gezorgd. De voorbereidingskoers voor de Ronde van Vlaanderen was voor beide renners niet op de streep in Wevelgem geëindigd. De krachtmeting onderweg liep naadloos over in een verbale twist na afloop van de koers waarin de twee topfavorieten laatste en voorlaatste waren geworden in de kopgroep van negen. Vooral Van Aert was daar ontstemd over. Dat werd duidelijk in het interview dat hij direct na de finish gaf aan de Vlaamse televisie. De reporter stelde dat Van

Aert de sterkste in koers was, en dat iedereen vooral naar hem had gekeken. ‘Er was er maar één die de hele tijd naar mij keek,’ klonk het kribbig vanachter Van Aerts mondkapje. ‘Die wilde blijkbaar liever dat ik verloor dan dat hij zelf de koers zou winnen.’ Of hij het over Van der Poel had? ‘Ja. Ik denk dat hij vergeten is dat ik al veel gewonnen heb, en dat ik op een gegeven moment ook begin te gokken. Ik kan niet op alles blijven reageren. Steeds dezelfde op mijn wiel, dat is ook tactiek, maar uiteindelijk hebben we allebei niets.’

De zinnen waren Van Aert niet per ongeluk ontschoten, want even later herhaalde hij voor de camera van de Nederlandse televisie zijn misnoegen in vrijwel dezelfde bewoordingen: ‘Mathieu had niet graag dat ik die koers won had ik het idee’ en: ‘Ik ga ook niet voor hem elk gat dichtrijden, dus ja, nu hebben we allebei niks.’ In de bus van Team Jumbo-Visma zei Van Aert tegen zijn ploeggenoten dat het al heel vaak zo was gegaan, dat konden zij zich niet voorstellen. Het moest de *heat of the moment* zijn geweest. Van Aert wist ook dat hij de laatste vijftien jaar veel vaker achter Van der Poel was aan gereden dan andersom. Er was niemand die de kont van Van der Poel beter kende dan hij.

Van der Poel was nog zeven, Van Aert net acht jaar toen ze eind 2002 apart van elkaar en op verschillende momenten hun eerste veldritje reden. Het waren crossjes van een minuut of twintig op zaterdagochtend in West-Brabant. Het was speels en puur voor de lol. Na afloop kregen de jeugdige coureurs wat lekkers in de kantine en zochten daarna een plek om te ravotten. De twee ventjes woonden allebei aan de andere kant van de landsgrens, maar ze koersten in Nederland omdat het in hun geboorteland België pas vanaf twaalf jaar was toegestaan. Van Aert en Van der Poel reden die eerste jaren niet officieel tegen elkaar. Ze vielen in verschillen-

de leeftijdscategorieën. Van Aert was uit september 1994, Van der Poel uit januari 1995, een late leerling dus. Zo won Van der Poel op zaterdag 7 oktober 2006 in Kruieningen bij de elfjarigen, Van Aert bij de jongens van twaalf.

Van Aert en Van der Poel kwamen elkaar dus al geregeld tegen bij die wedstrijdes in West-Brabant, maar de officiële telling van hun duels begon op 6 september 2009 bij een veldrit in Essen-Horrendonk, net over de grens in België. Van Aert begon die dag aan zijn tweede jaar als nieuweling, Van der Poel debuteerde in die categorie. De jongens waren allebei veertien jaar. Van Aert werd een week later al vijftien, Van der Poel vier maanden later. Dat hij nieuw in de leeftijdscategorie was en veruit de jongste van alle deelnemers deed Van der Poel niks, hij won. De dan nog kleine en tengeere Van Aert werd zesde. Het was de eerste in een lange reeks van meer dan tweehonderd duels, vaak letterlijk uitgevochten op de vierkante centimeter asfalt, gras of modder.

Zoals met veel zaken in het leven verloopt hun onderlinge competitie met schokken en golfbewegingen, beïnvloed door blessures en vorm. Dan was de één een tijdje de bovenliggende partij, dan de ander, maar ze waren in al die jaren in het veld en op de weg vooral veel beter dan de rest. Van alle koersen – ongeacht de ondergrond – waar ze sinds die septemberdag in 2009 aan de start waren verschenen won in tachtig procent van de gevallen of Van der Poel of Van Aert.

14:36:41 In een mum van tijd had Van Baarle met de twee Elegant-Quick Step-renners in zijn wiel een gat geslagen van een meter of vijftig. In een boomrijk stuk van het parcours passeerde Devenyns de Nederlander binnendoor in een bocht naar rechts. Hij zette zich op kop van het gelegenheidstrio. De Belg, die rond koersen de

hotelkamer deelde met Alaphilippe, joeg direct het tempo de lucht in. Hij wilde zijn kopman met voorsprong afzetten aan de voet van de Koppenberg. Alaphilippe had grootste plannen.

De opmerkelijke opmerkingen van Van Aert en de daaropvolgende reactie van Van der Poel na Gent-Wevelgem hadden in aanloop naar de Ronde van Vlaanderen gezorgd voor een roerige week. Een zichtbaar uitgeputte Van der Poel gaf na afloop zijn interviews ongeveer gelijktijdig met Van Aert. De Nederlander vertelde dat hij in de keiharde koers zijn finalesprint eigenlijk al had gereden toen hij op drieënhalve kilometer van de streep een groepje van vier was gaan terughalen, een groepje met Van Aert. Bij die inspanning voelde Van der Poel al dat hij voor de laatste kilometers geen overschot meer had. Volgende keer beter.

Pas in de ploegbus hoorde Van der Poel wat Van Aert over hem had gezegd. Hij was meteen na zijn interviews gaan douchen. Van der Poel had het koud gehad na ruim vijf uur koersen door een nat en winderig Vlaanderen. Het was een nerveuze wedstrijd geweest met veel valpartijen door gladheid en door een vlamme finale met louter grote namen. Toen hij op tv hoorde hoe Van Aert zijn gedrag in de koers van vandaag beoordeelde, spoedde hij zich naar de tv-studio van Sporza. Dat wilde hij wel even rechtzetten. Zijn ploeggenoten Gianni Vermeersch en Jonas Rickaert konden zich niet herinneren dat ze Van der Poel ooit zo boos hadden gezien. Als de relaxte renner, waarbij het leek alsof er ijswater door zijn aderen stroomde, de moppentapper, sfeermaker en deejay in de teambus, zo boven zijn theewater was, moest hij wel diep geraakt zijn.

Er werd gezegd dat Van der Poel zich bij de studio meldde om exclusief op Van Aert te reageren. Hij beweerde zelf dat de afspraak vooraf al was gemaakt, maar dat hij zich eerst even wilde opfris-

sen. Hoe het ook zij, ook Van der Poel wond er voor de camera geen doekjes om. Hij voelde zich op zijn pik getrapt. Van der Poel bespeurde een zekere arrogantie in de commentaren van Van Aert. 'Ik vind het een beetje een rare reactie,' zei hij zonder veel emotie te tonen. 'Van Aert is een van de beste renners van die kopgroep. Als hij gaat, moet ik reageren natuurlijk. Als ik dat niet doe zijn ze weg. Ik vind het een beetje laag om te zeggen dat ik rijd om hem te doen verliezen. Ik rijd altijd om te winnen.'

Wie het koersverloop van Gent-Wevelgem analyseert komt tot de conclusie dat Van Aert die dag de sterkste indruk maakte, maar dat ook Van der Poel in vorm was en veel werk verzette. Hij trok op zeventig kilometer van de streep het peloton definitief in stukken door hard op kop te gaan rijden. Ook in de eerste van drie zware beklimmingen van de Kemmelberg had Van der Poel veel energie gestoken. De tweede keer verzette Van Aert er de meeste arbeid, en bij de derde en laatste passage op ruim dertig kilometer voor de finish reden ze samen hard door. In de definitieve kopgroep van negen renners die kort daarna ontstond zaten alleen maar sterke coureurs en topsprinters. Vanaf vijf kilometer voor het einde waren er uitvallen geweest van renners die het niet op een eindspurt wilden laten aankomen. Van Aert reed een keer een gat dicht op drie ontsnappers. Toen hij het daarna zelf tweemaal probeerde ging Van der Poel hem halen. Van Aert was met minder dan twee kilometer te gaan zelf weer achtervolger bij de ontsnapping van een trio, maar hij staakte de jacht toen Van der Poel niet wilde helpen.

De twee deden ook niks toen vanuit hun rug oud-wereldkampioen Mads Pedersen achter de vluchters aan ging. Hij voegde zich solo bij de drie koplopers. Onder het vod van de laatste kilometer deed Van Aert nog een verwoede poging om ook voorin aan te slui-

ten. Van der Poel sprong in zijn wiel. Hij nam niet over toen Van Aert door zijn krachten heen leek en opzij stuurde. De vier vooraan waren definitief weg. Pedersen won de sprint. Het was een koddig gezicht om de twee koerssterksten ver achter de andere zeven over de streep te zien rollen. Als twee mokkende pubers die niet bij de rest van de familie wilden horen tijdens een uitje, maar elkaar ook niet konden uitstaan. ‘Ze hebben zich laten ringeloren,’ was het Vlaamse tv-commentaar.

Behalve Van der Poels actie in de laatste kilometer was er weinig aan te merken geweest op zijn koersgedrag. Het was vooral de bonje na afloop die de rest van de week de gemoederen bezighield in de kranten en op tv. Het zat blijkbaar diep, maar in interviews in aanloop naar de Ronde van Vlaanderen bagatelliseerden de twee de polemiek. Dat bijna 250 kilometer alle ogen op hen gericht zouden zijn, daar zaten ze niet op te wachten. Ze stonden nog geheel achter wat ze hadden gezegd, maar er moest niet te zwaar aan getild worden. Van der Poel had er geen minuut minder door geslapen. Voor hem lag het antwoord altijd in de volgende koers. Van Aert was ook niet lang boos gebleven, maar hij zei nog wel dit: ‘Er is altijd al rivaliteit geweest tussen ons, ook zonder dit interview. Ik ben na een cross weleens bozer geweest. En in de Ronde zal het opnieuw met het mes tussen de tanden zijn.’

Vanochtend bij de start in Antwerpen gunden de twee elkaar geen blik waardig. Van der Poel en Van Aert stonden schouder aan schouder op de voorste rij, maar ze keken beiden strak voor zich uit. Ze wisselden geen woord in de tien minuten die ze daar moesten wachten tot burgemeester Bart De Wever de traditionele zin ‘Heeren, vertrekt’ uitsprak en het startschot loste. Toen Alaphilippe zich meldde op de eerste startrij, links naast Van der Poel, boog hij voor de Nederlander langs om ook Van Aert ter begroeting een

boks te geven. Hun vuisten raakten elkaar precies een paar decimeter vóór Van der Poel, ter hoogte van zijn buik. Hij bleef stoïcijns voor zich uit kijken. Op het rijtje van vier stond uiterst rechts, naast Van Aert, de winnaar van vorig jaar, Alberto Bettiol. De Italiaan van EF Education First bekeek het tafereel naast zich met een voorzichtige glimlach rond de lippen.

Ook vanuit het peloton achter hen waren alle ogen gericht op de twee amokmakers op de eerste rij. Vanachter reclameborden aan de zijkant filmden geaccrediteerde toeschouwers het oorverdovende stilzwijgen tussen Van der Poel en Van Aert. Bij de vorige Ronde van Vlaanderen stonden er tachtigduizend mensen bij de start, nu maar een handjevol.

14:37:36 Bijna vijf uur later, met de Koppenberg op komst, hielden Van Aert en Van der Poel hun kruit nog even droog. Geen van beiden ging achter Alaphilippe en de andere twee aan. Anderhalve minuut lang, terwijl de sliert renners over de bochtige, smalle plattelandswegen rond Meldren slingerde, bleef het verschil met de drie voorop zo'n vijf seconden. Devenyns deed vooraan nog altijd het kopwerk. De reactie kwam van twee renners van de Franse ploeg AG2R La Mondiale, Romain Bardet en Oliver Naesen. In hun kielzog sprong ook Lotto Soudal-renner John Degenkolb mee. Ze reden het gat rap dicht. Niet veel later vonden Van Baarle en Bardet elkaar in een nieuwe vluchtpoging. Ze namen met een handvol tellen voorsprong op het langgerekte peloton als eersten de bocht naar de Koppenberg, de poort naar de finale.

Gewoonlijk was het op de dag van de Ronde van Vlaanderen een drukte van belang aan de voet van de Koppenberg. En door al het volk dat in de weilanden stond die aan het smalle en steile kassei-

pad grensde zakte de heuvel ieder jaar een paar centimeter. Deze zondag niet. Dit was geen gewoon jaar, dit was geen gewone aflevering van de Vlaamse Hoogmis. Dit jaar was alles anders. Voor de eerste keer in 104 edities werd de Ronde van Vlaanderen gereden in de tweede helft van het jaar. In 1941 en 1945 waren de renners van start gegaan in mei en in juni, maar verder koerste het peloton traditiegetrouw op de veertiende zondag van het jaar door de Vlaamse Ardennen, eind maart of begin april. Dit jaar viel die zondag op 5 april, maar door het rondwarende coronavirus was de Ronde uitgesteld tot 18 oktober, een maand na het finishen van de Tour de France.

Ook de afstand was aangepast om de renners door het naar het najaar verschoven, overvolle koersprogramma niet over de kling te jagen. In vergelijking met een jaar eerder was de wedstrijd met ruim vijftientig kilometer ingekort tot 243,3 kilometer. Bij het tekenen van het parcours waren de legendarische Muur-Kapelmuur in Geraardsbergen, de Bosberg en de Tenbosse ingeruild voor de Valkenberg. De flandriens in het peloton – de liefhebbers van harde, zware en lange Vlaamse voorjaarsklassiekers – baalden van de aanpassingen. Volgens Naesen, Sep Vanmarcke en Greg Van Avermaet werden na 200 kilometer de mannen van de jongens gescheiden, en na 250 kilometer bleven alleen de echte kerels over. Van Aert had ook liever het oorspronkelijke, pittiger traject gereden. Een zwaarder parcours was in zijn voordeel. Ook Van der Poel vond het jammer dat er in de route was gesnoeid. Hij was er vorig jaar achter gekomen dat hij wel van dat lange werk hield. Dan werd het op het einde ook echt een mentale kwestie, dan was hij op z'n sterkst.

14:40:44 Een seconde of vijf na Bardet en Van Baarle sloeg ook het peloton de bocht om naar het Steengat, de kasseiweg die over de Koppenberg loopt. Alaphilippe, Van Aert en Van der Poel zaten bij de eerste twintig renners, niet ver bij elkaar vandaan. Ze passeerden de laatste woningen die nog bij de dorpskern van Melden hoorden, een deelgemeente van Oudenaarde. Op de opritten van de huizen stonden wat mensen toe te kijken. De koers in hun achtertuin. Geluksvogels. Iedereen droeg een mondkapje.

De monden verborgen, de aanmoedigingen gedempt door het textiel. De renners moesten het ermee doen, net als met het ontbreken van het publiek op de beklimmingen en langs de kasseistroken. Van der Poel vond dat laatste ‘verschrikkelijk.’ Hij was een renner die in een wedstrijd altijd meer kon dan op training. Dat enthousiaste volk langs de kant was de charme van de race. Het gaf hem een kick. Van der Poel werd ‘een paar procentjes beter’ als hij op een beklimming door een tunnel van geluid koerste, zoals vorig jaar op de Oude Kwaremont. Dit jaar was het er stil en verlaten, net als op de Paterberg en de andere iconische plekken van Vlaanderen Mooiste. Het was niet anders. Van der Poel, Van Aert en de anderen waren blij dat ze in ieder geval de Ronde van Vlaanderen weer konden rijden, 560 dagen na de laatste.

14:41:01 Van der Poel reed aan de linkerkant van het smalle pad over de Koppenberg. Hij was geen fan van de helling waar ze de komende minuten tegenop moesten rijden. Het was maar zeshonderd meter, maar voor Van der Poel voelde het als een kilometer of tien. Dat smalle, donkere en vochtige stuk onder de bomen waar het weggetje met de ogenschijnlijk kriskras neergekwakte kasseien tot meer dan twintig procent steeg vond hij een kwelling.